

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T – M.C. R. a. s.**, (dříve R.M. a. s.), zast. JUDr. Ing. Václavem Jermanem, advokátem, ev. č. ČAK 7850, adresa pro doručování White and Case, advokátní kancelář, Na Příkopě 8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2003, č. j. 6 Ca 203/2003 – 27,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2003, č. j. 6 Ca 203/2003 – 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 6. 2002, sp. zn. O113360, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 5. 2001, sp. zn. O113360, o částečném zamítnutí přihlášky ochranné známky a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žaloba byla podána poté, co Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 116/2002 – 40, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu směřující proti těmto rozhodnutí a žalobce poučil, že podle tohoto ustanovení může do jednoho měsíce od právní moci usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 9. 2003, č. j. 6 Ca 203/2003 – 27, rozhodl tak, že žalobu odmítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem III. usnesení rozhodl tak, že žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč, a že tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Václava Jermana, advokáta. V odůvodnění napadeného usnesení se Městský soud v Praze zabýval otázkou dualismu práva soukromého a veřejného. Konstatoval dále, že v dané věci rozhodoval žalovaný o částečném

zamítnutí přihlášky ochranné známky podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, podle kterého, jestliže úřad zjistí, že přihlášené označení nesplňuje podmínky pro zápis do rejstříku, přihlášku zamítne a písemně vyhotovení tohoto rozhodnutí doručí přihlašovatelovi a osobě, která podala námitky. Pravomoc žalovaného jako ústředního orgánu státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví České republiky rozhodovat mj. o poskytování ochrany na ochranné známky vyplývá z ustanovení § 2 písm. a) citovaného zákona, podle kterého úřad rozhoduje o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobku. Soud konstatoval, že ochranná známka je předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu. Jedná se o označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Ochranná známka není nikdy chráněna sama o sobě, ale vždy ve spojení s určitými výrobky nebo službami, pro které je zapsána, a brání tak v užívání shodných či zaměnitelných označení pro výrobky a služby téhož druhu. Subjektem známkového práva mohou být osoby právnické a fyzické. Soud dospěl k závěru, že ochranná známka je podřaditelná pod pojem duševního vlastnictví a lze ji považovat za jinou majetkovou hodnotu. Tyto hodnoty jsou ve smyslu § 118 odst. 1 občanského zákoníku nepochybně způsobilé být předmětem občanskoprávních vztahů. Učinil proto závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů. Dospěl tak k závěru, že rozhodování o částečném zamítnutí přihlášky ochranné známky je rozhodováním orgánů veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů. Vyslovil názor, že není příslušný k projednání podané žaloby, neboť se nejedná o věc patřící do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, Městský soud v Praze žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu. Soud konstatoval, že má povinnost dát žalobci toto poučení, i když si je vědom toho, že žalobce nerespektoval poučení stejného obsahu, jehož se mu dostalo v usnesení Nejvyššího správního soudu a žalobu ve stanovené lhůtě u příslušného obvodního soudu nepodal.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalovaný (dále jen stěžovatel). Konstatoval, že jakkoliv se rozhodnutí Městského soudu v Praze dovolává dualismu práva a funkčnosti dělení na právo veřejné a právo soukromé, a v této věci s ním nelze než souhlasit, zaujal věcně nesprávný postoj k funkci zápisu (výmazu) ochranné známky do rejstříku v důsledku řízení, které ve věci vede stěžovatel. Uvedl dále, že rozlišování na právo veřejné a soukromé je známo jako právní dualismus, kdy hlavním kritériem je role státu vůči společnosti. Jakkoliv hranice mezi právem veřejným a soukromým není přesná a rovněž správní právo má určité prvky soukromoprávní regulace, problematika udělení či odejmutí práva průmyslového vlastnictví má pouze povahu veřejnoprávní, je prováděna ve veřejném zájmu a Úřad průmyslového vlastnictví, který tuto správní činnost vykonává, ji realizuje jako právem uloženou povinnost z titulu svého postavení jako veřejnoprávního subjektu. V této souvislosti poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na úpravu pravomoci Úřadu průmyslového vlastnictví zakotvenou v zákoně č. 14/1993 Sb. Namíтал dále, že rovněž právní názor vyslovený soudem, že hmotným právem pro posouzení okolností, zda Úřad rozhodoval ve věci veřejnoprávní či soukromoprávní, je občanský zákoník, je věcně nesprávný. Zdůrazňoval, že hmotným právem určujícím podmínky pro udělení ochrany jednotlivým předmětům průmyslových práv, jsou jednotlivé zákony v dané oblasti, přičemž podmínky pro poskytnutí ochrany ochranným známkám jsou stanoveny zákonem č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění zákona č. 191/1999 Sb. a zákona č. 116/2000 Sb. Uvedl dále, že jednou z podmínek pro zápis ochranné známky do rejstříku

je rovněž okolnost, zda zápisem přihlášeného označení do rejstříku nedojde k zásahu do zákonem chráněných práv třetích osob. Tato podmínka nemá povahu soukromoprávní, přestože je prosazována v kontradiktorním řízení, ale je svou povahou veřejnoprávní v tom směru, že není veřejným zájmem poskytovat privilegium výlučnosti v užívání konkrétního označení v případech, kdy by poskytnutí tohoto privilegia bylo v rozporu s právy jiných osob. Výsledek takového kontradiktorního řízení pak je zápis či odmítnutí zápisu přihlášeného označení do rejstříku.

Uvedl dále, že pro rozlišení soukromoprávních vztahů od veřejnoprávních vztahů je rozhodující především posouzení vzájemného postavení jejich subjektů, jak vyplývá z příslušných ustanovení právní normy, která na tyto vztahy dopadá. Občanskoprávní vztahy se vyznačují rovným postavením účastníků. Pro vztahy veřejnoprávní, kterými jsou i vztahy mezi Úřadem průmyslového vlastnictví a přihlašovatelem, je naopak charakteristický prvek nadřízenosti a podřízenosti v různých formách a intenzitě, v nichž je založena způsobilost autoritativně rozhodovat jednou stranou právního vztahu o právech a povinnostech strany druhé. Dovozoval, že závěru Městského soudu v Praze o nedostatku pravomoci soudu k projednání dané věci nelze tudíž přisvědčit. Navrhoval, aby rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc byla soudem meritorně rozhodnuta.

Žalobce se k věci nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 a dospěl k následujícím závěrům.

Byť stěžovatel v podané kasační stížnosti výslovně neoznačuje důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., lze dovodit, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.

Předně je třeba uvést, že z obsahu spisu vyplývá, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 6. 2002, č. O113360 dne 27. 8. 2002 u Vrchního soudu v Praze, kde se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), a proto Vrchní soud v Praze předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132 tohoto zákona, podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 6. 2003 žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodování o částečném zamítnutí přihlášky ochranné známky je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů. Konstatoval, že tak není příslušný k projednání podané žaloby, neboť se nejedná o věc patřící do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Konstatoval dále, že vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, Nejvyšší správní soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. Současně žalobce poučil o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu.

V této souvislosti nutno konstatovat, že v tomto usnesení vyjádřil Nejvyšší správní soud právní názor, který zaujímal na počátku roku 2003 ve věcech týkajících se zvláštního správního řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví při konstituování určitého označení

jako ochranné známky, výmazu a dalších obdobných řízení. Protože však obvodní (okresní) soudy, které byly podle výše uvedeného právního názoru věcně i místně příslušnými k posuzování sporů týkajících se ochranných známek, nesouhlasily s věcnou příslušností v těchto řízeních a obrátily se na zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., musel se tento zvláštní senát uvedenou otázkou zabývat. Zvláštní senát však zaujal jiný právní názor než Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (např. ve věci přihlášky ochranné známky) je soud ve správním soudnictví (např. usnesení Konf 57/2004 – 14). Za této situace je věc posuzována při respektování názoru vysloveného zvláštním senátem zřízeným podle zákona č. 131/2002 Sb. Nejvyšší správní soud tedy v souladu s názorem zvláštního senátu a s poukazem na jeho usnesení (např. Konf 57/2004 – 14) konstatuje, že pojmy „soukromoprávní“ nebo „veřejnoprávní“ jsou zajisté pojmem nauky a pracovalo s nimi dřívější právo. Používá je však i právo platné, a proto dřívější i současné soudy je ve své rozhodovací činnosti znají a vykládají. Proto i pojem „soukromoprávní věci“, který zákonodárce vnesl do ustanovení § 46 a 68 s. ř. s. ve zřetelné snaze věcně i formálně navázat na dřívější právní úpravu, je korektní a je třeba jej vykládat se zřetelem na princip kontinuity práva a stabilitu výkladu základních právních institutů. Pokud jde o posouzení charakteru rozhodnutí správního úřadu o zamítnutí přihlášky ochranné známky, je třeba konstatovat, že právní institut ochranné známky se vyvinul z hospodářské potřeby výrobce nebo obchodníka dosáhnout toho, aby právě jeho zboží (služby) zájemci kupovali nebo si opatřovali a aby toto zboží nebylo zaměňováno v produkci konkurence. Opatření zboží značkou výrobce nebo obchodníka nemá ovšem smysl bez toho, že tu bude dána záruka, že nikdo jiný nemůže takovou značku použít. Záruku, která by měla praktický smysl, však může poskytnout jen vrchnostenská autorita (veřejná moc). Dnešní podoba průmyslových práv se ostatně vyvinula ze středověkých panovnických nebo vrchnostenských privilegií. Je třeba dodat, že vznik ochranné známky zajisté reflektuje také soukromý zájem jejího budoucího majitele, např. proto, že po svém vzniku se známka může stát předmětem právního obchodu a její existence má pro jejího vlastníka hospodářský smysl, nicméně samotné udělení práva průmyslového vlastnictví nijak neztratilo svůj původní charakter veřejnoprávního privilegia, které je udělováno výlučně veřejnou mocí a v zájmu veřejném. Tím je zájem zákazníků či konzumentů zboží a služeb a jejich ochrany před napodobováním a falšování známek nebo jejich zneužívání. V dnešní době stát může stanovit podmínky, za kterých se smí uchazeč domoci kladného rozhodnutí správního úřadu. Úřad musí sice ochrannou známku zapsat do veřejného rejstříku (registrovat), ale musí také přihlášku zamítnout, nejsou-li splněny zákonné podmínky registrace, případně při splnění zákonných podmínek musí známku z rejstříku vymazat. Právní vztah, který se takovým řízením a rozhodnutím řeší, vzniká mezi přihlašovatelem a správním úřadem. Takový vztah je vztahem mocenským (v jiné terminologii vertikálním, vrchnostenským); nejde o vztah občanskoprávní (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), protože takové vztahy při vrchnostenském autoritativním rozhodování mezi úřadem a stranou nevznikají. Jediným vztahem, který registraci upravuje, je vztah mezi tím, kdo o registraci žádá a úřadem, který o registraci rozhoduje. Předmětem řízení je vyřešení otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky, a zda tedy má nebo nemá vzniknout nehmotný statek (ochranná známka). Výsledkem řízení je pak vznik registrace známky; to, zda se známka stane předmětem soukromoprávních vztahů (a kdy a jak), je naprosto nejisté (u některých typů známek, např. obranných nebo zásobních, lze dokonce předpokládat, že takové vztahy záměrně ani vzniknout nemají) a registrační akt se o tom nijak nevyjadřuje. Sama registrace známky tedy není soukromoprávní věcí a je nerozhodné, že registrací vznikají nebo zanikají soukromoprávní nároky. Žádná soukromá osoba, se kterou je přihlašovatel v rovném postavení, mu nemůže registraci udělit ani mu nemůže známku vymazat. To může učinit jenom správní úřad, který k tomu

má zákonnou kompetenci, a může to udělat jen tak, že o tom vydá vrchnostenský správní akt. Proto tedy i v přezkumném řízení soudním se žalobce nedomáhá žádného svého soukromoprávního nároku, ale jen toho, aby správní úřad o věci rozhodoval podle zákona.

Práva k nehmotným statkům bezesporu zasahují do práva občanského nebo práva obchodního. To je však pro řešení věci nepodstatné. U většiny vrchnostenských rozhodnutí by totiž zřejmě bylo možno tvrdit, že (nějak) zasahují do občanského nebo obchodního práva. Takovým rozhodováním (registrací) ve věci soukromoprávní by pak muselo být i rozhodování o nejrůznějších registracích, např. registraci daňových subjektů, humánního léčivého přípravku, výrobce nebo dovozce krmiv apod.

Z vyložených důvodů pak nutno v souladu s judikaturou zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. při řešení této otázky dát zcela za pravdu stěžovateli. Nutno tedy uzavřít, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzované věci je soud ve správním soudnictví.

V posuzované věci však Nejvyšší správní soud dále uvádí, že není na újmu účastníkům řízení před správním orgánem, jestliže se z neznalosti žalobou obrátí do nesprávné soudní větve. Oba procesní předpisy mají totiž ustanovení umožňující odmítnout takovou nesprávnou žalobu, respektive řízení o takové žalobě zastavit (§ 46 odst. 2 a § 68b s. ř. s., § 104b o. s. ř.). Soud musí v takovém případě poučit žalobce o tom, že žalobu je třeba podat v druhé větvi soudnictví; řídí-li se účastník takovým poučením, neztrácí lhůtu, kterou oba předpisy pro podání žaloby stanoví (§ 72 odst. 3 s. ř. s., resp. § 82 odst. 3 o. s. ř.), jestliže tuto lhůtu dodržel při podání původní žaloby.

V případě, nastal-li rozpor mezi soudem rozhodujícím věci občanskoprávní a soudem správním o věcnou příslušnost, pak může vyřešit jen zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. Tento senát jednak vysloví, zda je pro řízení příslušný soud ve správním soudnictví nebo soud v řízení ve věcech občanskoprávních, a jednak svým výrokem odstraní to rozhodnutí soudu, které tomuto výroku o věcné příslušnosti odporuje.

Naskýtá se však otázka, jaký bude postup za situace, kdy žalobce poučení soudu o možnosti podat žalobu v jiné větvi soudnictví nerespektuje, jak tomu bylo v posuzované věci.

V posuzované věci bylo totiž rozhodnuto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 116/2002 – 40, o tom, že žaloba se odmítá podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a současně byl žalobce poučen o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu. Pokud by žalobce respektoval toto poučení a podal žalobu u příslušného obvodního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, řídil by se další postup podle ustanovení § 82 odst. 3 o. s. ř., podle něhož odmítl-li žalobu (návrh na zahájení řízení) soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, protože šlo o věc, kterou soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, a došla-li soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení do jednoho měsíce od právní moci usnesení žaloba v této věci, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba. Při takovém postupu by lhůta k podání žaloby byla zachována za předpokladu, že byla žaloba podána včas u soudu, který ji odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s.

V dané věci však žalobce tímto způsobem nepostupoval, a aniž respektoval poučení, které mu bylo dáno Nejvyšším správním soudem, podal žalobu u Městského soudu v Praze, tedy ve stejné větvi správního soudnictví, v níž již jednou byla žaloba podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnuta. V takovém případě nelze ovšem dospět k závěru, že žalobce lhůtu pro podání žaloby neztratil. Jestliže tedy žalobce nerespektoval poučení soudu rozhodujícím ve správním soudnictví o tom, že má podat žalobu v řízení občanskoprávním, nelze postupovat při posuzování včasnosti lhůty pro podání žaloby podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a § 82 o. s. ř., neboť došlo k přerušení zákonem stanoveného postupu a žalobu podanou ve stejné větvi soudnictví, tedy ve správním soudnictví, je třeba považovat za žalobu samostatně podanou a lhůtu pro její podání je pak třeba počítat od doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu.

K eventuelní námitce, že Nejvyšší správní soud tím, že žalobu sám odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s., ačkoliv později došlo ke změně názoru na řízení o ochranných známkách v tom směru, že náležejí do přezkumné činnosti správních soudů, sám se na stavu nepříznivém pro žalobce spolupodílel, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud z pohledu pozdějšího rozhodnutí zvláštního senátu nepostupoval správně. Na druhé straně je však třeba zdůraznit, že samotným jeho postupem by žalobce neztratil možnost domáhat se přezkoumání napadeného rozhodnutí, pokud by respektoval poučení, jehož se mu právě v usnesení Nejvyššího správního soudu dostalo. Pokud by takto žalobce postupoval, a podal do jednoho měsíce od právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu žalobu u příslušného obvodního soudu, mohlo dojít k tomu, že tento soud (pokud by ve věci sám nehodlal rozhodnout) by požádal zvláštní senát o rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost, vzniklého ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. Tento postup by pak vedl k tomu, že zvláštní senát by jednak rozhodl podle nynější judikatury o tom, že příslušným vydat rozhodnutí o této žalobě je soud ve správním soudnictví a jednak by rozhodl o tom, že usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž tento soud popřel svou pravomoc, zrušuje, a odstranil by tak i překážku věci rozhodnuté.

Takový postup však již nelze v posuzované věci očekávat právě pro nerespektování poučení v usnesení Nejvyššího správního soudu uvedeném.

I kdyby snad žalobce podal žalobu u příslušného obvodního soudu až poté, co byl takto opětovně poučen v usnesení Městského soudu v Praze, znamenal by sice shora nastíněný postup možnost zrušení usnesení Městského soudu v Praze zvláštním senátem a jeho výrok o tom, že v dané věci jsou příslušné rozhodnout soudy ve správním soudnictví, avšak při posuzování včasnosti podané žaloby by již nebylo možno vycházet z kontinuity ustanovení § 46 odst. 2 a § 82 odst. 3 o. s. ř.

Nejvyšší správní soud ve své úvaze, která byla odůvodněna snahou zmírnit negativní následky vyplývající pro žalobce z toho, že nerespektoval poučení Nejvyššího správního soudu, zvažoval, zda Městský soud v Praze neměl posuzovat nebo alespoň učinit kroky ke zjištění, zda nejde o žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř., i když je třeba dodat, že je otázkou, podle jakých ustanovení by měl Městský soud v Praze žalobu žalobce (v případě zjištění, že jde o žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř.) příslušnému soudu postoupit. Dospěl však k závěru, že žaloba podaná dne 26. 8. 2003 u Městského soudu v Praze vykazuje znaky žaloby podávané ve správním soudnictví podle zákona č. 150/2002 Sb. Žalobce označil za žalovaného předsedu Úřadu průmyslového vlastnictví a návrh výroku rozsudku koncipoval tak, že navrhuje, aby bylo rozhodnuto tak, že „rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. O113021 se zrušuje a věc se vrací předsedovi Úřadu

průmyslového vlastnictví k dalšímu řízení“. Mělo-li by však jít o žalobu podle § 246 odst. 2 o. s. ř., měla by kromě dalších náležitostí v tomto ustanovení uvedených obsahovat i to, v jakém rozsahu má být věc soudem projednána a rozhodnuta a jak má být spor soudem rozhodnut, neboť soud v tomto řízení může rozhodnout o věci samé rozsudkem (§ 250j o. s. ř.). Protože však žaloba náležitosti uvedené v ustanovení § 246 odst. 2 o. s. ř. neobsahuje, nebylo možno Městskému soudu v Praze nedostatek výše uvedeného postupu vytýkat.

Na základě shora uvedených závěrů se dále naskýtá otázka, jak posuzovat postup Městského soudu v Praze uvedený v napadeném usnesení a v závislosti na tomto posouzení potom zvolit postup při rozhodování o kasační stížnosti v této věci.

Pokud by byl postup soudu posuzován z hlediska soudní praxe zastávané v tom období, kdy bylo Městským soudem v Praze rozhodováno, nebylo by lze vytýkat soudu to, že neposuzoval včasnost podané žaloby, neboť postup podle § 46 odst. 2 s. ř. s., jímž odmítl pravomoc rozhodovat v této věci, měl přednost před odmítnutím žaloby pro opožděnost.

Takový postup však volit nelze, neboť podle nyní zastávané soudní praxe patří rozhodování v posuzované věci soudům ve správním soudnictví. Pokud bychom dospěli k závěru, že Městský soud v Praze měl žalobu odmítnout pro opožděnost, pak by se dalo uvažovat o tom, že soud rozhodl správně, pokud žalobu odmítl, avšak odmítl ji z nesprávného důvodu. Naskýtá se tak otázka, zda by nebylo možné kasační stížnost považovat za kasační stížnost směřující pouze do důvodů rozhodnutí a tuto poté jako nepřípustnou odmítnout (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Nabízel by se i postup podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první za středníkem, podle níž, jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud má však za to, že za situace, kdy je třeba vycházet ze závěru, že o žalobě v této věci rozhodují soudy ve správním soudnictví a soud nezkoumal, zda jsou splněny podmínky pro projednání žaloby, pak bylo řízení před soudem (Městským soudem v Praze) zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (případně bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé), a za této situace pak bylo nutno postupovat podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení také Nejvyšší správní soud postupoval a napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3), což znamená, že bude třeba, aby nejprve zkoumal, zda žaloba podaná 26. 8. 2003 tomuto soudu byla podána včas. V novém rozhodnutí rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu